

סיפורה של גניה, שבעלה נידון ל-5 שנים

על חלקו בשוד נוסח „התפוז המכני”

עצמה. על בעלה ועל ילדיה. אולם השוטרים היו נחזשים בדעתם. את הלילה הוא, שבו לא עצמה עין, וסיפלה בילדים המת ייפחים, היא לא תשכה לעולם. מאז אותו לילה לא ראתה את בעלה, אלא כשהוא יושב שבור, מכווץ בתוך עצמו, על ספסל הנאשמים או מעבר לסורגים החלודים בחדריהם המעצרים של תחנת המישטרה. מעי תה יישב מאחרי הסורגים של כלל רמלה. חמש שנים גזר עליו בית-הדין המישטרה-מחוד זי. בעקפיץ הוא גזר גם חמש שנות בדידות ומילחמת-קיום קשה על גניה ועל שני ילדיה החמודים: ענת בת החמש, ויוסי בן הארבע.

לא היה

מה לאכול

„ה ברתי את הנריק ב-1970. הייתי אז גרושה צעירה” סיפרה גניה בקול שקט, מהסס. מאוחר יותר גילינו שבעצם לשנינו יש אותו סיפור חיים. הנריק נולד בפולין, עלה לארץ עם הוריו. ההורים הקשישים, לא התאקלמו בארץ והחליטו לרדת לגר-מניה. הנריק ברח מהם. באותה תקופה כבר היה מגוייר. אמו היתה נוצרייה, אביו יהודי, וכשהגיעו לארץ התגייסה כל ה משפחה כהלכה.

„אינני יודעת למה הוא לא נסע איתם לגרמניה. הוא העדיף את הארץ, ונשאר כאן לבדו. בלילות, כך סיפר לי, ישן באור טובוסים, אצל חברים. חי מן הית אל הפה. אבל אל חבורה רעה לא הגיע. תמיד מצא עבודות פשוטות מגיל 15, מאז ש נשאר לבד בארץ. לצבא לא גייסו אותו בגלל בעיות רפואיות. אחרי-כך הוא הת-חתן, ואחרי ארבעה חודשים התגרש. אז הכרנו, באיזה מועדון בתל-אביב.”

גניה נולדה בדרום תל-אביב, להורים יוצאי סוריה. ההורים התגרשו כשהיתה

„א ין לי טענות אל אף אחד. לא אל השופטים, לא אל המישטרה. בעלי עשה פשע, והוא צריך לשלם על כך” כך הצהירה גניה וילמובסקי. צעירה שחרי חורת ונאה בת 25, דקות אחדות אחרי ששופטי בית המשפט המחוזי קראו, בסבר פנים חמור, את פסק-דינם, ישלח את בע-לה הנריק בן ה-30, לחמש שנות ישיבה בכלא.

בערב ה-7 בפברואר השנה התדפק הנ-ריק, יחד עם שניים מחבריו, אריה קיצוני ושלף זפוק, על דלת דירתם של מרגלית ויצחק כהן, בבית המהודר שבשכונת בכלי בתל-אביב. השלושה, שהיו חמושים ב-אקדה ובסכין ארוכה, ופניהם מכוסים ב-כובעי-גרב דחפו את יצחק כהן הישיש, יבואר-שימכות במיקצונו, אל תוך הדירה.

כך נפתח שוד אלים ואכזרי בנוסח הסרט התפוז המכני. לדיברי כתבה-תביעה, שהר-גיש לפני השופטים אליהו מני, אברהם הלימה ואלישע שיינבוים, התעללו השוד-דים ביצחק ובאשתו, בעטו בפניו, בחזהו, צחקו בקול לשמע תחנוניו ובכיו. בבית הם חוללו מהומה רבתי, הרסו ארוגות והפכו שולחנות. משלא מצאו את הכספת שביקשו, פצעו את הישיש בסכין, ואיימו עליו לבל יפצה את סו.

שעה ורבע נמשך הסיטו. השוטרים ש-הוזעקו למקום, לאחר-מכן, לא מצאו במה להיאחז. היה רק סימן יחידי: בעל הדירה הצליח לצייר את קלסטר פניו של אחד השודדים, שמשום מה לא הבש כובעי גרב. מכאן היתה הדרך קצרה, בשעה ארבע לפנות-בוקר, ימים מעטים לאחר ליל השוד, התדפקה חוליה של המדור המרכזי על דלת דירתם של גניה והנריק וילמובסקי ברחוב דיונוף 110 בתל-אביב. „אנחנו לוקחים את בעלך”, הודיעו ה-שוטרים לגניה הנדהמת. „הוא נאשם בשוד מזויין”. גניה לא האמינה למישמע-אוז-ניה, פרצה בבכי, ביקשה רחמים על

אשתו של שודד

ילדה, ומישפחת שכן אימצה אותה. „הם היו ממוצא תורכי” היא מספרת. „הועידו אותי מגיל צעיר להינשא לבנם, ואומנם, רק הגעתי לגיל 17 נערכה החתונה. לא הסתדרנו יחד, למרות שמבחינת כסף לא היו לנו בעיות. היינו פשוט כאח ואחות, ולא יכולנו להיות פיתאום בעל ואשה.”

„אחרי שלושה חודשים ביקשתי להתגרש. בשביל מישפחת בעלי זה היה הלם ופגיעה. לבעל זה כאב פחות. עד היום אנחנו ידידים, ומפעם לפעם הוא מתקשר ושואל אם הוא יכול לעזור לי, בייחוד אחרי מעצרו של הנריק. בני מישפחתו של בעלי הראשון נתנו לי קצת כסף להתחיל בחיים עצמאיים, ושכרתי לעצמי חדרון קטן בשכונת שפירא בתל-אביב. לשם עבר הנריק לגור אתי, כשהכרתי אותו.”

הנריק, תמיר, בלונדי, מהיר-דיבור, הש-תכן בדירתה של גניה, ומצא לעצמו עבר-דה כמרכיב-תריסים שכיר. „הוא ישן על הריצפה, כי לא היתה לנו ספה כפולה”, נזכרת גניה, קצת בנוסטאלגיה. היא-עצמה עבדה כמלטשת-יהלומים, עד שנכנסה ל-הריון, שנה אחרי נישואיהם. אחרי-כך בא הריון נוסף.

„ההיריונות התחילה כשהנריק הפסיק לעבוד” מספרת גניה. „הוא התחיל לסבול מכאבים בגב ובעמוד-השדרה. פרט לכך לא היה מקום בחדרון, שהיה ללא שידור תים, אפילו ללא מיטבה. התחלנו לחפש דירה, ועבודה בשביל הנריק. פניתי לליש-כתיסה, ללישכת-העבודה, לכל מקום אפשרי. בעלי רצה ללמוד להיות טכנאי-אלקטרוניקה. התיסכולים על שלא יכול ללמוד, שיגעו אותו, גם אני הפסקתי לע-בוד, ומצבנו הכלכלי היה בכירע. לא היה אפילו מה לאכול. בעלי הוא טיפוס חלש במיוחד. החיים

החתונה
צילום מחתונת הזוג. הנריק וגניה נישאו בטכס צנוע. בנוכחות ידידים מעטים בלבד. „אחרי החתונה עוד היו חיינו נטבליים”, מספרת גניה בת ה-25. „הנריק מצא עבודה, אני נכנסתי להריון, אך המצוקה הרסה את חיינו.”

המיקצונו
אחד המיקצונו, שבהם עסקה גניה ויל-מובסקי, בניסיונה לצאת מן הבוכ הכלכלי שבו שקע הזוג. היה ריקודי-בטן. לדבריה, הופיעה רק במקומות מכובדים. לפני נישואיה להנריק היתה גניה לוטשת יהלומים.